

Pessimism och illusion för familjens minsta

BARNTEATER

Yrjö Kokko: Pessi ja Illusia (Jorden och Vingarna)

Dramatisering, regi och förverkligande: Juha Laukkanen. Dockor och scenografi: Sisko Jaako, Mikko Niko-la, Arto Ollikainen, Mirjami Skrap. Musik: Jukka Leppilampi. Aldersrekommendation: från 3 år uppåt. Speltid: ca 30 minuter. Dockteater Sytkyt i Nationalteaterns foajé 23.1.

SAGOFARBORER. Juha Laukkanen med Illusia (Vinden) och Pessi (Jorden) i Sytkyts uppsättning av Yrjö Kokkos saga för familjens minsta.

led i läkningsprocessen efter kriget.

Juha Laukkanens dramatisering för Nationalteaterns foajé fångar det viktigaste i sagan, djurens, trollets och äl-

vans alla olika uppdrag och det motsägelsefulla livet som omger oss och som vi på ett eller annat sätt måste komma tillrätta med för att kunna fortsätta växa.

Laukkanen är en skicklig berättare. Hans tydliga, varma stämma tar alla åskådare i famn. Med tanke på att han har så kort tid, bara en halv timme, till sitt förfogande behärskar han både stoff och publik väl. Dockorna är varma och levande, men Illusia kunde ha fått vara större. Hennes ansikte är så litet och docklikt fint att hela hennes viktiga gestalt och roll hotar hamna i skymundan. Om man vill tala för naturen och ekologiska värderingar, är det helt på sin plats att göra som Yrjö Kokko gjorde på sin tid. Han förde fram naturens förmåga att reproducera och reproduktionens inneboende kraft som en anledning till optimism – något Illusia förkroppsligar.

Laukkanens berättargrepp öppnar för intressanta frågeställningar. Den fråga Kokko inleder med, om älvor och troll finns på riktigt, har Laukkanen sparat till slutet. För Kokko blir sagan själva svaret, biologin och naturvetenskapen är jordmånen för vår tillvaro men samtidigt har människan alltid ett annat mål. Laukkanens omdisposition gör sagan och teatern till en tröst och reducerar således konsten till ett medel för publiken.

Trots ovanstående invändningar vill jag ändå framhålla att Sytkyts uppsättning är sympatisk barnteater som lämpar sig väl för familjens minsta. Lite senare kan man med fördel fördjupa sig i den litterära versionen som visar på en komplexitet som inte riktigt får plats i den här dramatiseringen.

Barbro Enckell-Grimm

kultur@hbl.fi